

Πλὴν ὄφιας γενομένης, τῆς Βουλῆς δὲ προσκληθείσης,
προφανῶς δ' ἔν' ἀπαρτία μὴ καὶ πάλιν εὐραθείσης,
εἶπαν ἔλοι, Περικλῆτο, πῶς σπουδαία τρέχει κρίσις.

Ἦτο δὲ Σάββατον...
γὰρ σου, Κορψιάτη,
ἄρον τὸν κρέδδατον
καὶ περιπάτη.

Κρίσις καὶ διαφωνία,
οὐς ἡτήσεις, ἀγωνία,
καὶ παροξυσμὸς πολὺς.

Γέλα, Περικλῆ κεφάλᾳ,
κί τῶς νὰ γενῆ μὲ τᾶλλα
καὶ διάλυσις Βουλῆς.

Ἄκουσε τὸν καφφενέδων κάθε ταχτικὸν θάρμωνα...
κάτι νέον θὰ γενῆ,
οἴγουρα διαφανεῖ
Κερκυρατὸς καὶ Κορώνᾳ.

Τι κακό καὶ τοῦτο πάλι!
παρ' ἔλπιδα κρίσις κί ἄλλη.
Διεφώνησαν βεβαίως Κέρκυρα καὶ Κορωνάτος...
θᾶψωμε καινούρια κρίσι,
καὶ ὅταν πρὶν ὁ' ἀποχωρήσῃ
ὁ Πρωθυπουργὸς καὶ τώρα, καὶ θὰ γενῆ Κιτινάτος.

Ἔνας Χάμετ ἀπὸ πάνω τοῦ φονάζει μὲ κορώνᾳ:
πάλι, Σύμβουλε Φακίρη,
πῆγανε σὲ μοναστήρι,
κί ἀφήσε τῆς Ἐξουσίας τὸν παχύτατον, λιμῶνα.

Ὅμως τέτοια κί ἡ Βουλή
στὸν Πρωθυπουργὸ μιλεῖ:
ἐπιλωμένος σὲ καλλι
φάλλε τὸ γινεσθὸ, Κορψιάτη,
τῆς Μαριζὴλ Νιτοῦς κομμάτι.

Τι καλά νὰ ζῆ κανεὶς
διαρκῶς ἐντὸς Μονῆς
τρωγοπίνων ἀδρανῆς.

Ποῦρ ἀπὸ τὸ Παλάτι στελλόνται στὸν Κορψιάτη.

Τέτοια λέγανε στὸν Κόντε, Περικλῆτο μου φερῆτη,
δταν ἐκ τῶν Ἀνακτόρων
μ' ἔναν ἀγγελιαφόρον
πῆγαν δὴ μικραὶ καστῶσις τοῦ Πρωθυπουργοῦ τὸ σπῆτι.

Τεῖναι τοῦτο;... δὴ καστῶσις, μοναμάς τοῦ Βασιλῆ...
ὁ Κορψιάτης τῆς κωτιτοῦσ καὶ δὴν ἔβγαζε μιλᾶ.
Τάχα μέσα τὶ νὰ κρύβουν;... ἡ συγκίνησις τὸν πνίγει,
κί ἐπὶ τέλους τῆς ἀνοίγει,
καὶ τὶ ἔλεπει, Περικλῆτο;... ποῦρα τῆς Ἀβάνας πρῶτης
ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ καπνίζει καθερμὰ Μεγαλειότης.

Τι μυστήριον κί αὐτό!...
μήπως εἶναι τάχα πλάνη;
τέτοιο θᾶρο ζῆλευτό
ἢ Κορώνᾳ νὰ τοῦ κἀνῃ;

Ἄκοῦς ποῦρα νὰ τοῦ στείλῃ;
τόν ἰοκίτησαν οἱ φίλοι
κί ἔσκουσαν;... ἴπ, πούρρα,
τὰ βασιλικά τὰ ποῦρα.

Νὰ τοῦ κἀνῃ παρ' ἔλπιδα τέτοιο θᾶρ ὁ Κορωνάτος;
τὶ συγκίνησις κί ἔκεινη!...
ὁ Κορψιάτης ἔνα πίνει
κί ἀρωμάτιος τὴν σφαίραν ὁ καπνὸς ὁ μυρωδάτος

Ὁ Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους δὴν τὰ ἔλεπει τώρα σκεδρα...
ἐκαθάρισαν τὸν νοῦ τοῦ τὰ βασιλικά τὰ ποῦρα,
κί ἡ φρικτὴ διαφωνία, ποῦ τοσοῦτον ἐθρηλήθη,
ὁ καπνοῦς ἀρωματώδεις ἀφε οὔσαι διελύθη,
κί ἔλοι ἔλεπον θαυμασιὰς
ἀρωμάτων οὐπτασίας.

Ἦτανε καπνὸς κί ἔκεινη,
κί ὁ Πρωθυπουργὸς θὰ μείνῃ
στὸ Κουέβερνο ὅταν καὶ πρῶτα γὰρ τὰ ποῦρα νὰ μιλῇ,
κί οὔτε τώρα δὴν θὰ πάῃ σὲ μοναστήριο καλλι.

Τὸν ἀντήμειψαν γενναίως μὲ τοιαύτην ἀμοιβήν,
κί ἂν δὴν πῆγε, πατριώτη,
στὸ μεγάλο φαγοπῆτι,
τὴν ἐπαύριον ἀμέσως μετὰ τὴν Παρασκευὴν
ἔλαβε τῆς δὴ καστοῦσις, κί ἔκανε Λαμπρὴ καὶ Πάσκα,
κί ἔσοι κρίσις, καρτεροῦσαν μόνου μὲ τὸ στόμα χάσκα.

Κί ἔκραξε τότε κάποιος, ὄρ Περικλῆ μουμολῆτη;
τρέξετε οἱ φίλοι τοῦ κόμματος οἱ ποῦροι
νὰ πάρτε ἔνα ποῦρα τοῦ Κόντε μυρωδάτο,
νὰ πᾶν ἢ πικραὶς κάτω.

Τρέξετε ποῦροι φίλοι
μὲ λιμωμένο μᾶτι,
καὶ πῆστε στὸν Κορψιάτη
πῶς χρεωστὴ κί ὄρελαι;
νὰ δώσῃ καὶ οἱ σὰς κανέν' ἀπὸ τὰ ποῦρα
νὰ πᾶνῃ μερικὸν ἀδίασκεπ φαγοῦρα.

Ἄς τρέξουν στοῦ Κουέβερνο τὸν πάγκαλον νυμφῶνα:
ν' ἀνοίξῃ τὸ κουτί,
νὰ νοχῶσουν κί αὐτοὶ
ὅταν τὶ καπνὸφουμάρι κί ἡ μάγισσα Κορώνᾳ.

Τοῦ καπνοῦ τὴν μυρωδᾶ
τὴν μωρῶσθησαν ὀλίγα
τοῦ Πρωθυπουργοῦ κωιδᾶ
κί ἔτρεψαν ποῦ λές, κολλήγα,
κί ἔσκουσε μὲ παρακλῆσιν στὸν Κορψιάτη τὸ κηθῆνα:
δῶσε ποῦρο καὶ ἄῆμα.

Πλὴν ἐκεῖνος ἔλος νάκι
πρὸς τοὺς φίλους τοῦ φονάζει:
δὴν οἱ δίνω, δὴν οἱ δίνω,
μοναχὸς μὲν θὰ τὰ πίνω.

Ρήγας τίποιτε τρανός,
πού τσοσόνει με τιμή
μέσ' στους πρώτους Μεγιστάνας.

Γιὰ τὸ στόμα καθενός
δὲν ἐπιτάστηκαν γιγμὰ
τέτοια πούρα τῆς Ἀβάνας.

Δὲν σὰς δίνω, δὲν σὰς δίνω,
μοναχός μου θὰ τὰ πίνω,
κι' ἐπιτρέπω πρὸς τοὺς φίλους, πού μὲ περιτριγυρίζουν,
μοναχὰ νὰ τὰ μυρίζουν.

Ὁ μεγάλος πουροπότης τέτοια κι' ἄλλα κελαιβεῖ,
δὲν βλέπει, Περικλέτο,
τὸν Πρωθυπουργὸ τῆς Σάμου, τὸν Σοφοῦλη δηλαδὴ,
μ' ἓνα παλτοσαγαρέτο.

Τὸν ἐκόντασε καλὰ
κι' ἄρχισε νὰ τοῦ γελᾷ.

Ὁ συνάδελφε, τοῦ λέγει, τὸν συνάδελφον βέ...
τέτοια πούρα τῆς Ἀβάνας σοδοσταίτε κανεῖς;... ἀμμ δέ;

Τέτοια πούρα τῆς Ἀβάνας σοδοσταίτε κανεῖς μεγάλος,
ὁ Κοπάσης λόγου χάριν, ἢ κανεῖς φίλος ἄλλος;

Τότε, ὁ γάμ μου, σὺ ποια,
λέγους μὴ μέσ' λέγ' ἄλλους
κι' ἔλα πίνε με τοὺς φίλους
κάθε πούρου μου τὴν γάμ.

Τοιαῦτα' στὸν συνάδελφον ἔλαλε
τὸ πρῶτο τοῦ Κουδέρου μες κεφάλι,
κι' ἐφώναξαν παρκόπου στυμιλί
τοῦ πουροπότου κόμματος οἱ φίλοι:

Τι ποῦρα!... πῶς ἀνοίγει τὴν καρδιά
τῶν πούρων τῶν τρενῶν ἢ μυροδρά...
Μ' αὐτὴν ἐμοσχόδηλος τὸ σπῆτι
κι' εἰρραίνει: καὶ λιγόνει κάθε μύτη.

Ἡ δουρὰ τῶν πούρων ἢ γνωστὴ
ἴσαμ' ἄττιος σχολίου καταρράντι,
κι' ἐπῆγγαιαν οἱ φίλοι κι' οἱ πιστοὶ
κι' ἐμάζιταν τῶν πούρων του τὴν στάκτι.

Τὸν ἔβλεπαν οἱ φέροντες τὰ πρῶτα
νὰ κἀνυ περιπάτους ἀνω κάμτι,
κι' ἐφόρα τὸν καπνὸ τὸν μυροδότου
οἱ πρόσωπα ἀνταπέλλον κεχρημένα.

Ἐσοῦσα ποικιλόχρωμα πῶρ
μετίωρον φανὲν πρὸς τὸν Ἀρκατοῦρον,
κι' ἡ Φῆμη μὲ καπνίζοντα περὰ
τὴν διορὰν ἐσάπιζε τὸν πούρον.

Π. — Εἶδες ποτὶ τὸν Κούλιναν, δημόσιον πού δαρώνει
τῶν ἄλλων περισσώτερον καὶ τῶν μὲγας Φρόνος; ...
ἀτίμητος πραγματικῶς ἀδάμας, πού λαμπρόνει
τοὺς θεοακούους τοῦ Στάμματος τῆς γραιῖας Ἀβάνους.

Λένε πώς είναι, Φασουλῆ, μεγάλος σὸν ἀγλάδα,
καὶ τέτοιος δὲν εὐρίσκαται κί' ἄλλου καί' στήν' Ἑλλάδα.
Ξέρεις πὼς λέγεται κί' αὐτός, ὅπου μὲ ποῦρα φθάνει:
Φ.— Ναί, Θεοτόκης λέγεται, κί' ἔχει τὴν πρώτην στάνη.
Π.— Ἰβὸν λοιπὸν ὁ Κούλιαν τοῦ Στέμματος ἡμῶν,
ὁ τοὺς λοιποὺς ἀδάμαντας λαμπρῶν καὶ τιμῶν.

Ὁ μοιραῖος Κυβερνήτης ὅλος χάρις καὶ γλυκύτης.

Ἐγὼ μ' ἐκείνους ὁ κλεινός, ὁ πρῶτος Κερκυραῖος,
Πρωθυπουργὸς μοιραῖος,
ἐγὼ μοιραῖος τῆς Ἀρχῆς τὸν μάγκανο γυρνῶ
καὶ σὸν νὰ λέμε κουτουροῦ τὸ κράτος κυβερνῶ.

Κί' ἂν ἐλθ' ἡ μοῖρα βολικὴ πᾶν δια βολικὰ,
κί' ἂν ἐλθ' ἡ μοῖρ' ἀνάποδη πᾶνε πολλὰ κακὰ,
καὶ τότε δὲν μὰς ἔρχονται καὶ ποῦρ' ἀπ' τὸ Παλάτι...
ἂν ἔχῃς τύχη δὴ δάβαινε καὶ ροιχὸν περπάται.

Μοιραῖα κί' ἡ Κυβερνήτης κί' ἡ πλειονοψηφία,
κί' ἐγὼ κί' ἡ συντροφία.

Μοιραῖα καὶ τὰ κόμματα, ποῦ χάσκουν ἀπ' ἐκεῖ,
καὶ μετῶνες κί' ἐλάσσονες κί' ἀξιωματικοί.

Μοιραῖα τὰ Σαμακὰ,
μοιραῖα καὶ τὰ Κρητικὰ,
τέτοια κί' ἡ πολιτεία μας
κί' ὅλα τὰ γεγονότα μας,
κάθε διπλωματία μας,
κάθε χαρτὶ καὶ νότα μας.

Μοιραῖοι κί' οἱ τοῦ Γούναρη Προϋπολογισμοί
κί' οἱ φέροι κί' οἱ δασμοί,
καὶ κάθε νομοσχέδιο, ποῦ μπαίνει στὸ ζεμπίλι
καὶ τὸ κρεμὸν ψηλὰ ψηλὰ νὰ μὴν τὸ φῶν οἱ φύλλοι.

Μοιραῖα, μοιραῖα,
μοιραῖος ἐν γένει
τὸ κράτος ἄρατα
καὶ πρῶτα πηγαίνει.

Μοιραῖον, μοιραῖον
τὸ σκᾶρος, ποῦ φαίνεται
παντοῦ διακρῖνον
καὶ μόνον κυμαίνεται.

Μοιραῖα κί' ἡ πείνα
κί' ἡ κάθε λιγούρα...
μοιραῖα κί' ἐκεῖνα
τοῦ Θρόνου τὰ ποῦρα.

Ὅχι! τὸ ποῦρο πὼς μυρίζει
δὲν Στέμμα τὸ χαρὶς ἡ.
Ὅχι! τὸ ποῦρο πὼς μ' ἀρέσει,
δὲν, ἔσθῃς μου, πασκαί
καὶ πολλῆς εὐθείας ἄθρον
ἔρχεται τῶν Ἀνακτόριον.

Φασ.— Βλέπετε τὸ ποῦρο τοῦτο, τὸ λεπτὸ, τὸ ντυλικάτο,
ποῦ καπνίζει μυρωδάτο;
Ὁ καπνὸς τοῦ συμβολίζει τὰς ἰδέας τῆς φυλῆς,
ἡ δὲ στάκτη τὸ μοιραῖον τῶν σχεδίων τῆς Βουλῆς.

Ἔτσι τραγουδεῖ μὲ πόνον πλήθος ἀμπελοκτημόνων.

Ὁ Πρωθυπουργὲ μοιραῖε, νέας δυστυχίας μπόρα...
στὰ μοιραῖα μας τὰμπέλια τόση σταφυλιῶν πληθώρα.
Καὶ ξεπέφτουν τὰ κρασιὰ,
κί' ἡ μοιραῖα ξεπεσοῦρα
φέρει: σ' ἔλους μας σκοτοῦρα
καὶ μὴν ἀπ' ἀπελπισία.

Θεο.— Εἰς πῶρ ἀμείσις βάλλεται, καθὼς καθένος ξέρει,
τὸ κλήμα τὸ κατέχρον, ὅπου καρπὸν δὲν φέρει,
μὴ κί' ὄπορο πολυστάφυλον καὶ πλούσιον βλασταίνει:
ἀμείσις κόπτεται κί' αὐτὸ μ' ἐκείνο ποῦ δὲν κάνει.

Καθὼς βλέπετε τὸ πλήθος τῶν μοιραίων σταφυλιῶν
πρὸς ξερρῖζωμα μοιραῖον ὀδηγεῖ τὸν ἀμπελιῶν.
Κί' ἂν ξεπέφτουν τὰ κρασιὰ σὰς καὶ ξυμίζουν' στὰ θαρῆλα,
ἐχῶς πόνος καὶ μιλζὴ
ξερρῖζώστε τὰμπέλια,
κί' ἄλλη κάνετε δουλειὰ.

Εἰς τὸ κράτος τὸ μοιραῖον κί' ἄλλαις ἔρισκονται δουλειαίς...
ξερρῖζώστε τὰμπέλια μὲ χοροὺς καὶ μὲ δρολιὰ...
κί' ἂν ξεπέσουν καὶ τὰ λάβρα κόψετε καὶ τῆς ἀληθείας,
καὶ ν' ἀφήσετε μόνακα τὴν δική μου τὴν Ἑλλάδα,
ποῦ κατὰ μοιραῖον χρέος
πλειονοψηφεί μοιραῖος.

Φασ.— Ὁ δόξακιὸ κλέα!...
μ' ἀρέσει, Ἑλαία,
τοῦ Θρόνου στολή.

Ξεφώνησε ντοῦρα:
τὰ ποῦρα τὰ ποῦρα
μ' ἀρέσουν πολὺ.

Ποῦρα μου Βασιλικὰ,
ποῦρα μου συμβολικὰ,
ποῦρα τώρα τὸ πρωί, ποῦρα γιὰ τὸ μεσημέρι,
καὶ τὸ βράδυ γιὰ τὸ μερτί, ποῦρα πρώτης ἀπὸ χέρι.

Καὶ καμῶσαις ποταλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγιλίας.

Τοῦ προφητάναντος Δαυὶδ ἐβγήκε τὸ Ψαλτήριον,
τὸ μεγαλῶνον κί' ἐξυμνοῦν τοῦ δόξαντος τὸν Κύριον,
ἀπὸ τῆς Πενταπόλειος τὸν ἀγαπῶν Νεκτάριον,
ποῦ διευθύνει συνεισὼς κί' ἐμπρόσας τῆς Ριζαρείου.